

Smrt vzame, kogar hoče, in se pri tem ne ozira na nič. S temi besedami bi lahko povzeli likovno upodobitev mrtvaškega plesa, znanega motiva okostnjakov različnih stanov, ki plešejo v konec življenja, pa tudi najnovejšo pesniško zbirko **Petra Semoliča** z naslovom **Druga obala**. Pesnikov pogled je namreč zataval daleč čez reko Stiks in se tam ustavil za toliko časa, da je spoznal smrt.

Zbirka je razdeljena na več delov, katerih naslovi že sami po sebi napovedujejo težko vzdušje – zalije nas *Ledeni dež*, prebiramo *Dnevnik žalovanja* ter postanemo ob *Epitafih*. V grobem bi lahko rekli, da v vsakem delu srečujemo drugo vrsto lirskih oseb, tako imamo najprej pesmi, v katerih govorijo znane osebe iz legend, mitov in literature, potem pa pesmi čisto navadnih ljudi, ki kupujejo rojstnodnevne torte. Na prvi pogled gre tu za popolnoma drugačno stvar, Semolič pa med obojimi naredi neverjetno sintezo; v pesmi

Recimo, da mu je ime Tomaž

je Tomažev strah, da bo izgubil svojo partnerko v prometni nesreči, zrcaljen skozi zgodbo Orfeja in Evridike:

»Ne ozre se. Če bi se ozrl, bi lahko izginila, / potonila med sence.«

S takim načinom upesnjevanja izpostavi, da so izmišljene osebe vedno zasnovane na resničnih, saj se obup in žalovanje prelivata iz ustvarjalcev v njihove like, in da ni bolečina tuja nikomur, le spopadamo se z njo vsak po svoje.

Pri pisanju o smrti se Semolič ne boji grafičnih, celo brutalnih podob, Sneguljčica je recimo *»razstavljena v stekleni krsti, ki jo / izmenično pereta dež in solze /.../ nemočna pred pogledi šolarjev, najstnikov / in perverznejšev vseh sort«*

, Klara pa

»odhaja sredi sestanka skupine / za pomoč ob žalovanju (jaz sem Klara / in vse, kar mi je ostalo

po novorojencu, / je položnica iz krematorija«)

. Sploh močan je del

Prazni okvirji

, ki se brezkompromisno spopada z zgodbami serijskih morilcev in njihovimi žrtvami, nasploh so vse pesmi v

Drugi obali

s svojim mračnjaškim tonom in čutom za pripovedovanje »ubijalske«.

Tega se zaveda tudi Semolič, saj se kar nekaj pesmi končuje s tremi pikami. Te delujejo kot premolki zaradi utrujenosti od prehudih spoznanj, ali pa kot premori za trpeče vzdihne, za zajemanje sape in za nabiranje novih moči, da lahko spiše še eno pesem, da vrže v svet še eno čudovito in obenem kruto zgodbo. Vsa temota se preliva skozi usta zdaj ene, zdaj druge lirske osebe, in skoraj neverjetno je, kako se zna pesnik vživeti v vse enako prepričljivo; pa če gre za Pocahontas, Don Kihota ali Voltaira. Tu se vidi vsa izbrušenost Semoličeve poezije, ki se je z *D rugo obalo* preko črnega trnja uspela povzpeti čisto tja gor do zvezd.

Avtorica kritike: Veronika Šoster

{fshare id=2196}